

Joan Baptista Xuriguera

Salvador Espriu evoca en un dels seus poemes el recte camí d'accés al ple domini de la terra. «La vida és ondulant», cita Josep Pla atribuint la frase a Michel de Montaigne, que no n'és l'autor, segons els experts. Combinant les paraules d'Espriu amb les de Pla, es pot parlar de l'ondulant camí d'accés al ple domini de la vida. Establint un paral·lelisme amb aquesta idea, es pot constatar que esforçar-se a congregar bé els verbs és un dels aprenentatges més difícils en l'ondulant camí d'accés al ple domini de la llengua. Ho ha estat per als ciutadans d'aquest país educats en escoles franquistes que no ensenyaven el català. Aquesta realitat explica l'èxit d'*Els verbs catalans conjugats*, el petit llibre amb coberta de color verd que va publicar per primer cop l'editorial Claret el 1972 i del qual s'han venut més d'un milió d'exemplars, una xifra de vendes probablement sense precedents en català. L'autor d'aquest manual és Joan Baptista Xuriguera (Menàrguens, 1908-Barcelona, 1987), escriptor

amb una obra tan extensa com maleïda.

L'Institut d'Estudis Ilerdencs acaba de publicar, en una edició de Josep Camps i Arbós, *Diari*, el testimoni de Xuriguera des del 1951 fins a la seva mort. Xuriguera hi confessa els moviments interiors que li provoca el pas del temps: «L'home gran que s'apropa a la vellesa cerca la tranquil·litat espiritual per acabar la seva obra. El seu

ideal es redueix a les seves possibilitats. S'acaben les ambicions i els somnis, i per primera vegada s'enfronta amb la realitat. Mira endins d'ell mateix, es va desprendre de tot l'exterior i canvia l'acció pel pensament. El seu esperit no confia ja en els seus braços, sinó en els seus sentiments i el judici de les coses. L'esperança es transforma en el desig de fer un balanç del passat.»

La preocupació per trobar confort és constant en les pàgines del diari: «L'home necessita una vida de pau al seu entorn. El pes dels anys només pot suportar-se si l'home se sent protegit per una llum acollidora que l'escalfa i li encomana coratge per seguir endavant, amb una serenitat reposada que li crea un clima apropiat al seu esperit.» Permanentment descol·locat en relació amb el seu temps i el seu país, Xuriguera defensa una resignació digna: «L'art de viure consisteix a anar cedint lentament, anar cedint terreny voluntàriament el més lentament possible. La vida no té cap pressa i, de tota manera, acabarà engolint-nos.»

Joan Baptista Xuriguera.